

Notturmo.

I.

Noč se zgrinja okrog mene, svet ovija v črn ovoj . . . Pridi k meni, o Leona, pridi k meni še nocoj! Spustil težke sem gardine in obraz Madoni skril, da kesanja ne vzbudi ti njen pogled ljubeč in mil.	Vse svetnike snel sem s stene, glej, nobenega več ni! Le boginja Afrodita se med cvetjem še smeji . . . Pridi k meni o Leona, pridi k meni v nočni mir, da poljubim usta tvoja, saj nocoj je najin pir!
--	---

II.

Noč najlepša. Ti nevesta, ženin tvoj sem jaz! Naj ti venec snamem z glave svileni ti odpnem pas . . .	In omamljen rajske slasti sklonim tja se k nji . . . Kaj bojiš se, kaj telesce mlado ti drhtí?
--	---

Deva krasna, nič ne boj se,
k meni se privij!

• Noč je tiha, zvezde spijo,
luna blede spi . . .

Demeter.

Na grobu ljubice.

Da so znali, kaj so nesli, ko so nesli ljubico mi v grob, vsi bi z mano žalovali, tudi stari grobokop. Oh, tako pa sam sem spremil, sam sem peljal v večni jo pokoj, a pogrebci so zagrebli ž njo zaklad edini moj.	Nihče ni okrasil groba, nihče nanj cvetlic, ne rož vsadil, pa je vendar v malo dnevih cvet nešteti na dan priklil. Zdaj pa temu vas se čudi, nad duhtečim cvetjem vse strmi pa ne ve, da to so solze, ki sem točil jih po nji.
---	--

Stanko Stanič.

sameznikov pred vsem telesen«. Erotizem ni erotomanija, kakor se včasih zamenja — po krivici. Duh Vrchlickega je torej v tej smeri močno renesančen, in po tem je treba presojevati njegov ideal žene, ki ni nikakršen mističen kult gotičnih Madon, ne kult moderne brezčutne levinje, tem manj kake emancipovane žene. Njegov ideal žene ima obliko boginje, ima ljubeznipolno in vdano srce, in naloga njegovega ženskega ideala je, dopolnjevati hrepenečo dušo moža soproga, čigar je veselje, družica in največje tešilo, a včasih tudi njegovo prokletstvo. Ženska duša je nedoumen, nedosežen, nezasleden prepad, pravcata Sfinga, angel in vrag obenem. V zadnjih svojih pesniških zbirkah je shranil Vrchlický veliko sentencij te smeri iz svoje grenke izkušnje.

(Konec prihodnjič.)

Notturmo.

III.

Noč oblačna brez zvezd,
misel mračna v dnu srca . . .

Oj, da morem, ljubica,
k tebi v mirni stan v poset,
ko mrak ovija tihi svet
in vrag slepi in vene cvet.
Potni lasje, motné oči,
telo drhtelo bi strasti . . .

Zaman, dan beli se zlatí,
presladko ljubica še spi,
in angel poleg nje stoji
in limbar bel nad njo drži.

IV.

Nagni, nagni k meni se,
sladko, ljubljeno deklè,
ah, da tvoje cvetne grudi
bi blazina mi bilè!

Črne tvoje so oči,
ogenj v njih mi plameni,
oj, ne pusti, dekle drago,
da srcé mi vpepeli.

Čaroben le nasmehlaj
ti krog usten zaigraj,
z vali svojih las dehtečih
pa ovij me in obdaj!

C. Golar.

42*